

Λίγα λόγια για τον αγώνα ενάντια στη σκλαβιά στις φυλακές των Η.Π.Α.

45 χρόνια μετά από την αιματοβαμμένη εξέγερση στις φυλακές attica, οι κρατούμενοι των ΗΠΑ ενώνουν ξανά τις φωνές τους ενάντια στη βιαιότητα του εγκλεισμού. Από την 9 Σεπτέμβρη οι περισσότερες φυλακές των ΗΠΑ βρίσκονται σε αναβρασμό, καθώς λαμβάνει χώρα ένας από τους μεγαλύτερους (και ίσως σημαντικότερους αν αναλογιστούμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες διεξάγεται) αγώνες στην ιστορία.

Το κράτος των ΗΠΑ, που αποτελεί και έναν από τους κυριάρχους καπιταλιστικούς πυλώνες της διεθνούς οικονομικοπολιτικής ελίτ, έχει μετατρέψει τις φυλακές σε μια από τις σημαντικότερες πηγές εισοδησμού με βάση την άμισθη και καταναγκαστική εργασία που επιβάλλεται στους κρατούμενους. Αυτή η συνθήκη που διαιωνίζει τη σκλαβιά όχι μόνο δεν υποθάλπεται αλλά έχει κατοχυρωθεί και συνταγματικά.

Έτσι οι φυλακές (πολλές από τις οποίες έχουν αποκρατικοποιηθεί) αποτελούν ανεξάρτητες βιομηχανικές μονάδες που παράγουν κέρδη ή προμήθειες σε εξωτερικές εταιρίες, βασισμένες στο επιβαλλόμενο καθεστώς σύγχρονης δουλείας στους κρατούμενους. Χαρακτηριστικό είναι πως κάποιες από τις μεγαλύτερες εταιρείες αμερικανικών συμφερόντων όπως οι mc donalds, starbucks, bayer, shell, ups, microsoft και δεκάδες άλλοι επιχειρηματικοί κολοσσοί καρπώνονται την υπεραξία από την άμισθη σκλαβιά στα κάτεργα των φυλακών.

Από τις 9 Σεπτέμβρη οι κρατούμενοι αποφασίζουν μαζικά να αντιταχθούν σε αυτή τη συνθήκη προχωρώντας σε έναν πολύμορφο **αγώνα ενάντια στην σκλαβιά** που αυτή τη στιγμή έχει εξαπλωθεί σε πάνω από 46 φυλακές και εμπεριέχει πάνω από 60000 κρατούμενους, οι οποίοι αυξάνονται μέρα με τη μέρα. Ο συντονισμός της δράσης των κρατουμένων έχει καταφέρει αυτή τη στιγμή να δημιουργήσει μια ανεξέλεγκτη συνθήκη αγώνα όπου εμπεριέχει απεργίες από το καθεστώς της εργασίας, μαζικές απεργίες πείνας, στάσεις, εξεγέρσεις και καταστροφές σε διάφορες φυλακές της χώρας.

Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί αυτή τη στιγμή έχουν χρησιμοποιήσει διάφορες μεθόδους για την καταστολή αυτού του αγώνα που σε πείσμα των καιρών όλο και δυναμώνει. Όλο αυτό το διάστημα έχουν γίνει γνωστά διάφορα περιστατικά μαζικών μεταγωγών και βασανιστηρίων σε αγωνιζόμενους κρατούμενους. Χαρακτηριστικό είναι το φαινόμενο προσωποποίησης του συνολικού αυτού αγώνα σε μεμονωμένους κρατούμενους που από τελούν εμβληματικές μορφές με βάση τη δράση τους είτε πριν είτε κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού τους. Ενδεικτικά αναφέρουμε την περίπτωση του Jalil Muntagim, μέλους των Μαύρων Πανθήρων που βρίσκεται στις φυλακές attica, που έχει στοχοποιηθεί ως υποκινητής από την διοίκηση και του έχουν επιβληθεί πειθαρχικά μέτρα για “μη εγκεκκριμένη οργάνωση και υποκίνηση σε κινητοποίηση” για την πορεία αλληλεγγύης στους κρατούμενους τον Αύγουστο του 2017 (August 2017 Million Prisoner March). Παράλληλα από τις 15 Σεπτέμβρη ο Keith “Malik” Washington (New Afrikan Black Panther Party – Prison Chapter), βρίσκεται σε επ' αόριστον απομόνωση ως τιμωρία για τον ρόλο του στην οργάνωση της κινητοποίησης ενώ Ο Siddique Abdullah Hasan, κρατούμενος στις φυλακές του Οχάιο (και επιζών από την εξέγερση στις φυλακές Luckasville) αντιμετωπίζει

για δεύτερη φορά πειθαρχικά μέτρα για συνέντευξη που έδωσε αυτή τη φορά σε ραδιοφωνική εκπομπή σχετικά με την απεργία ενάντια στην σκλαβιά.

Και όπου δεν επιτυγχάνεται η καταστολή με βάση την ωμή βία των σωφρονιστικών μηχανισμών, επιστρατεύεται η στρατηγική της εσωτερικής τριβής μεταξύ των κρατούμενων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτέλεσε η απόφαση της διοίκησης της φυλακής Χόλμαν που εκμεταλλευόμενη την απεργία των σωφρονιστικών υπαλλήλων, τοποθέτησε σε κοινές πτέρυγες κρατούμενους και μέλη συμμοριών με ιστορικό συγκρούσεων μεταξύ τους. Χαρακτηριστική όμως ήταν και η απάντηση των κρατούμενων που την 25η Σεπτέμβρη κάλεσαν εκχειρίδια μεταξύ των συμμοριών, διαμαρτυρόμενη για αυτή την προσπάθεια καταστολής του αγώνα τους.

Αν αναλογιστούμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες διεξάγεται αυτός ο αγώνας, αντιλαμβανόμαστε πως αποτελεί έναν από τους ιστορικότερους αγώνες που μετράει η διαχρονική μάχη για την καταστροφή των φυλακών, Μέσα σε ένα κράτος μηδενικής ανοχής, όπου η κατασταλτική στρατηγική αποτελεί κόσμημα, οι κρατούμενοι ενώνουν τις δυνάμεις τους και εξεγείρονται με διάφορα μέσα. Στις φυλακές Χόλμαν κατά η διάρκεια εξέγερσης επιχειρείται είσοδος των ειδικών δυνάμεων όπου και αποκρούεται μαζικά από τους κρατούμενους. Στις φυλακές Turbeville, CI και McCormick Corr Inst. οι κρατούμενοι εξεγείρονται μετά τους θανάτους συγκρατούμενων τους ενώ στην πρώτη δέχεται επίθεση και ένας σωφρονιστικός υπάλληλος. Απέναντι στο τέρας της καταστολής που έχει αποδείξει διεθνώς τις διαφορετικές ταχύτητες σε σχέση με την επιβολή της ύψιστης ασφάλειας*, ο αγώνας των κρατούμενων αποδεικνύει πως τίποτε δεν είναι ακατόρθωτο προσβάλλοντας το απυρόβλητο γόητρο των ΗΠΑ.

*ενδεικτικά αναφέρουμε την αντιμετώπιση των δράσεων αλληλεγγύης που θέσαν ως στόχαστρο αμερικανικούς στόχους στην ελλαδα-αποκλεισμός της ελληνοαμερικάνικης ένωσης που κατέληξε στην σύλληψη και καταδίκη 22 αναρχικών κατ' εντολή του αμερικάνικου κράτους και παρέμβαση με πανό στα κεντρικά γραφεία της Bayer που οδήγησε στη σύλληψη 11 αναρχικών.

Τον μεγάλο αυτό αγώνα δε μπορούσα παρά να αγκαλιάσει και ένα ευρύ κίνημα διεθνιστικής αλληλεγγύης με πολύμορφες δράσεις αντιπληροφόρησης και στήριξης σε διάφορα μέρη τόσο εντός όσο και εκτός των τειχών. Στο Μεξικό αυτή τη στιγμή βρίσκονται σε απεργία πείνας οι αναρχικοί Fernando Bárcenas και Abraham Cortés δείχνοντας πως οι αλληλεγγύη γκρεμίζει τείχη και σύνορα.

Ακριβώς 45 χρόνια μετά την εξέγερση στις φυλακές attica οι κρατούμενοι των ΗΠΑ επιλέγουν την 9^η Σεπτέμβρη για να ξεκινήσουν ένα νέο αγώνα ενάντια στη σκλαβιά που δεν καταργήθηκε ποτέ. Ακριβώς 45 χρόνια μετά οι κρατούμενοι μας θυμίζουν πόσο επίκαιρο παραμένει το πρόταγμα για τη συνολική καταστροφή των φυλακών και του συστήματος του εγκλεισμού.

*

Από τη γέννηση του σωφρονιστικού συστήματος και της επιβολής του εγκλεισμού, γεννήθηκε και η επιθυμία της πάλης ενάντια σε αυτό, για την καταστροφή και της

τελευταίας φυλακής, καθώς ο άνθρωπος έχει φυσική ροπή προς την ελευθερία (συνταγματική παραδοχή που αποτελεί ακόμη και δικαστικό ελαφρυντικό για τους κρατούμενους που κατηγορούνται για απόδραση). Από την συνειδητή εναντίωση στον εγκλεισμό μέχρι και την ασυμβίβαστη στάση ζωής ποινικών κρατουμένων, το στοίχημα παρέμεινε διαρκές, με το πρόταγμα της καταστροφής των φυλακών να επικαιροποιείται συνεχώς σε κάθε γωνιά της γης.

Παρότι θα ασχοληθούμε με την κατάσταση που επικράτησε και επικρατεί σήμερα στις φυλακές, το καθεστώς του εγκλεισμού είναι βέβαια κάτι πολύ παραπάνω από τις φυλακές αυτές καθ' αυτές. Υπεύθυνος για την διαίωση της συνθήκης του εγκλεισμού είναι ο καθένας που προσπαθεί να επιβάλλει βίαια τις ορέξεις του με σκοπό η εξουσία του να περιορίζει την ελευθερία του άλλου. Αν κοιτάξουμε γύρω μας θα δούμε πλέον διάχυτη την επιβολή αυτού του καθεστώτος. Όλα όσα συνοψίζονται στο σύνθημα *κλούβες, κλουβιά και κλούβια ιδανικά*. Από το πιο εξόφθαλμο καθεστώς εγκλεισμού που αποτελούν οι φυλακές, τα κρατητήρια, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και τα ψυχιατρεία μέχρι τη λογική επιβολής αυτής της συνθήκης σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής με τα σχολεία, τα στρατόπεδα, τα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς κ.α. και από την λογική του περιορισμού και της ιδιοκτησιακής λογικής των ανθρώπων μέσα στην οικογένεια, στις διαπροσωπικές σχέσεις μέχρι την επιβολή του στο καθεστώς εκμετάλλευσης των μη ανθρώπινων ζώων, παρατηρούμε πως ο εγκλεισμός είναι κάτι παραπάνω από τέσσερα τείχη γύρω μας. Είναι η λογική πάνω στην οποία έχει χτιστεί όλο το οικοδόμημα της εξουσίας και της εκμετάλλευσης των ισχυρών έναντι των αδυνάμων.

Ακόμα και οι φυλακές σε διάφορα μέρη της γης έχουν χτιστεί για να εξυπηρετούν διαφορετικά συμφέροντα. Άλλοτε κρατικές και άλλοτε ιδιωτικές καθώς πλέον η βιομηχανία του εγκλεισμού βρίσκεται σε πλήρη άνθιση. Φυλακές που δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζί όπως οι φυλακές La Sante στη Γαλλία, Tadmor στη Συρία και Diyarbakir στην Τουρκία. Φυλακές όπως αυτές της Bank Kwang όπου το καθεστώς της δουλείας δεν έχει καταργηθεί ποτέ καθώς οι κρατούμενοι του 3 πρώτους μήνες φορούν αλυσίδες στα πόδια και αν κάποιος θέλει δεύτερο πιάτο φαγητού πρέπει να μετατραπεί σε σκλάβο κάποιου ανθρωποφύλακα. Φυλακές όπως οι Juba στο Σουδάν όπου πέρα από τις αλυσίδες που είναι αναγκασμένοι να φορούν οι κρατούμενοι, υπάρχουν φυλακισμένοι όπου το αδίκημα για το οποίο κατηγορούνται είναι η διανοητική τους στέρηση.

Η εξέλιξη της πάλης των κρατουμένων ενάντια στο καθεστώς του σωφρονισμού.

Στην Ελλάδα η ιστορία της ύπαρξης των φυλακών συνοδεύτηκε και από εκατοντάδες στιγμές αντίστασης των κρατουμένων στην επιβολή της συνθήκης του εγκλεισμού. Η σύγχρονη ιστορία των αγώνων μέσα στις φυλακές τα τελευταία 25 χρόνια έχει καταγράψει μεγαλειώδεις αγώνες: μαζικές εξεγέρσεις, αποδράσεις και απόπειρες, απεργίες πείνας και αγώνες για τον εξανθρωπισμό της διαβίωσης και άλλες μικρές και μεγάλες κινήσεις. Ακόμα όμως και οι ατομικές αντιστάσεις του κάθε κρατούμενου, τα ξεσπάσματα, οι ομηρίες, οι επιθέσεις και οι δολοφονίες σωφρονιστικών ήταν η απόδειξη κάποιων που αρνήθηκαν να αποδεχτούν την αιχμαλωσία τους σαν κανονικότητα της καθημερινότητας στην έπειτα ζωή τους και αντέδρασαν.

Αλικαρνασός 1990

Ήταν 9 Οκτώβρη όταν η δήλωση του Γ. Πετρόπουλου να διεκδικήσει την ελευθερία που του στερούν παράνομα, αρνούμενος να μπει στο κελί του πυροδότησε μια από τις μεγαλύτερες εξεγέρσεις στις ελληνικές φυλακές. Αρχικά καταλήφθηκε ο 3^{ος} όροφος της φυλακής ενώ ταυτόχρονα το κύμα μιας, δίχως προγραμματισμό και προετοιμασία, εξέγερσης εξαπλώθηκε και σε άλλες φυλακές της επικράτειας (Πάτρα, Κορυδαλλός, Χανιά, ΣΦΑ, Λάρισα, Χαλκίδα, Κέρκυρα). Για 45 μέρες οι ειδικές δυνάμεις καταστολής πολιορκούσαν ελεύθερες μα φυλακισμένες φωνές και σώματα.

Πρέπει εμείς να γίνουμε το μεγάλο παράδειγμα, πως μόνο μέσα από την αντίσταση και τον μεγάλο κίνδυνο της εξέγερσης μπορεί ο άνθρωπος να διαμορφώσει ουσιαστικές αληθινές σχέσεις... Αυτή για εμάς ήταν μια μεγάλη στιγμή, καθώς συνειδητά γκρεμίζαμε ό,τι το χειρότερο σκέφθηκε ποτέ το ανθρώπινο μυαλό: το ίδιο το ΚΕΛΙ! Αυτήν την ομορφότερη μέρα της ζωής μου δε θα τη ξεχάσω ποτέ! Ω, φώναξα. Φυλακισμένοι όλων των χωρών, γευτείτε τη γλύκα αυτής της αιωνίας, της μοναδικής στιγμής! Γκρεμίστε, συντρίψτε, τσακίστε τα δόντια των εξουσιαστών, ξεμασελιάστε τα ανθρωποκτόνα κελιά τους! Ξεπατώστε τις φοβερές αυτές κάσες, τους νεκροθάφτες των ζωντανών ψυχών όλων των καταπιεσμένων και κυρίως των πρώτων αρνητών της Γης! Κι εκεί πάνω στο σωρό, στις στοιβαγμένες κάσες, νιώσαμε από μέσα μας να βγαίνει αυθόρμητα ένα μεγάλο βάρος που χρόνια μας πλάκωνε. Να ξεφεύγει από το σώμα, να ανεβαίνει και να φεύγει. Όλοι μας ανασάναμε για πρώτη φορά ελεύθερα.

Γ. Πετρόπουλος

Κορυδαλλός 1995

Τρίτη 14 Νοέμβρη, 3 μέρες πριν από την επέτειο μνήμης για την εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73, οι κρατούμενοι των φυλακών καταφέρνουν να πάρουν όμηρους 8 σωφρονιστικούς έπειτα από συμπλοκή κατά τη διάρκεια της καθιερωμένης ημερήσιας διανομής των φαρμάκων. Από εκείνη τη στιγμή ο έλεγχος της φυλακής περνάει στα χέρια των εξεγερμένων κρατούμενων. Γίνονται εκτεταμένες καταστροφές σε όλες τις εγκαταστάσεις της φυλακής με κάποιες από αυτές να καίγονται ολοκληρωτικά. Οι κρατούμενοι προβαίνουν σε μαζική απόπειρα απόδρασης η οποία δεν επιτυγχάνεται.

Ταυτόχρονα οι αλληλέγγυοι εκτός των τειχών καταλαμβάνουν τη 17^η Νοέμβρη το Πολυτεχνείο της Αθήνας και τη Θεολογική σχολή της Θεσσαλονίκης σε αλληλεγγύη στον αγώνα των εξεγερμένων κρατούμενων αλλά και του απεργού πείνας Κ. Καλαρέμα. Οι καταληψίες συγκρούονται όλη νύχτα με της δυνάμεις καταστολής στήνοντας οδοφράγματα. Ο απολογισμός το γεγονότων καταγράφει την πρώτη εισβολή της αστυνομίας σε πανεπιστημιακό χώρο μετά την μεταπολίτευση, 504 συλλήψεις στην Αθήνα και 4 συλλήψεις στη Θεσσαλονίκη (με 3 από αυτούς να προφυλακίζονται και να απελευθερώνονται ένα μήνα μετά έπειτα από απεργία πείνας).

Η εξέγερση κράτησε 6 ολόκληρες μέρες αφήνοντας πίσω της, την φυλακή κατεστραμμένη, 3 κρατούμενους νεκρούς από χρήση ναρκωτικών ύστερα από λεηλασία του φαρμακείου των

φυλακών και έναν κρατούμενο βάνουσα βασανισμένο και νεκρό από συγκρατούμενούς του.

Μαλανδρίνο 2007

Την 23^η Απρίλη έπειτα από ξυλοδαρμό του αναρχικού Γιάννη Δημητράκη από δεσμοφύλακες, οι κρατούμενοι παίρνουν τη φυλακή στα χέρια τους και εξεγείρονται. Σε μια από τις πιο ελεγχόμενες και κατασκευαστικά πιο ασφαλείς φυλακές εκείνης της περιόδου οι κρατούμενοι κατάφεραν να φτάσουν μέχρι και την ταράτσα όπου και την κατέλαβαν. Η εξέγερση απλώθηκε αλυσιδωτά και σε άλλες φυλακές της χώρας. Η τάξη εντός των τειχών σε παραπάνω από έξι φυλακές που βρίσκονταν σε εξέγερση αποκαταστάθηκε με τη βίαιη επέμβαση των ειδικών μονάδων καταστολής και την άγρια καταστολή των κρατουμένων.

Στην ταράτσα είχαν ανεβεί αστυνομία, εξωτερική φρουρά, δεσμοφύλακες όπου μετά τον τραυματισμό του επικεφαλής από τον Μάρκο, υποχώρησαν και ανεθήκαμε και όλοι οι υπόλοιποι κρατούμενοι της Ακτίνας Θ'...Οι δεσμοφύλακες μετά απ' αυτό παρέμειναν μαζί με τις δυνάμεις καταστολής ως απλοί θεατές μέχρι τέλους. Τις ταράτσες των πτερύγων τις καταλαμβάναμε μια-μια σπάζοντας τις επάνω κλειδαριές, με ένα μαντεμένιο καπάκι που σκέπαζε τον βόθρο στο προαύλιο της Ακτίνας.

Βαγγέλης Πάλλης

Αξίζει να σημειωθεί πως πέρα από αυτές τις 3 στιγμές που περιγράφηκαν, στον ελλαδικό χώρο υπήρξαν και άλλοι αγώνες μέσα στις φυλακές όπως οι εξεγέρσεις στις φυλακές Κέρκυρας το '87 και στις φυλακές Τρικάλων το '07, οι μαζικές απεργίες πείνας ενάντια στα λευκά κελιά και τις τότε ειδικές συνθήκες κράτησης των μελών της ε. ο. 17N το '02, οι μαζικές απεργίες πείνας όπως αυτή του 2008 για καλύτερες συνθήκες κράτησης και άλλες στιγμές συλλογικού ή ατομικού αγώνα κρατουμένων ενάντια στον εγκλεισμό.

*

Η κοινωνία των φυλακών πολλές φορές δεν είναι τίποτε παραπάνω από ένα πιστό αντίγραφο της κοινωνίας εκτός των τειχών, με οξυμένες συμπεριφορές και γεωγραφικό περιορισμό. Όπως τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε τη διάχυτη εξάπλωση και νίκη της εξατομίκευσης και της ματαιοδοξίας ενάντια σε κάθε προοπτική συλλογικής αλλαγής του κόσμου γύρω μας, το ίδιο θα συναντήσουμε και στις συνειδήσεις των εγκλειστών εντός των τειχών.

Και η ευθύνη δεν βαραίνει μόνο τους κρατούμενους που ξαφνικά δείχνουν να "αποδέχονται" στην καθημερινότητά τους τον εγκλεισμό. Η απουσία μαχητικών αγώνων για την καταστροφή των φυλακών είναι μια συνάρτηση της έλλειψης θέλησης από μεριάς των κρατουμένων ενός αδιάλλακτου αγώνα πέρα από κάθε προσωπικό κόστος, αλλά και της πλήρους απουσίας του κινήματος αλληλεγγύης που τα τελευταία χρόνια είτε έχει χαθεί στους αριθμούς, είτε εγκατέλειψε στη λήθη τους ίδιους του τους αιχμαλώτους.

Από την άλλη η τεχνολογική άνθιση και επιβολή μέσα στη ζωές μας, εξανθρωπίζει τον εγκλεισμό. Μέσα από μια συνθήκη προσφοράς και όχι στέρησης ο κρατούμενος έχει πρόσβαση στις ίδιες ανέσεις με τον κατά τα άλλα “ελεύθερο άνθρωπο” (τηλεοράσεις, κινητά, ίντερνετ). Οι διαπροσωπικές σχέσεις και η επικοινωνία υποκαθίστανται με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης έτσι ώστε ο φυλακισμένος να νιώθει ελεύθερος-τι στιγμή που ο “ελεύθερος” μετατρέπεται σε φυλακισμένο. Όπως κανείς δε θέλει να χάσει τα προνόμια του εκτός των τειχών και αποκηρύσσει έμμεσα κάθε μορφή αγώνα ενάντια στην εξαθλίωση που επικρατεί έτσι και ο κρατούμενος συναινεί μέσω της άρνησης στη διαίωνιση του τερατουργήματος των φυλακών.

Κινήματα αλληλεγγύης στους κρατούμενους.

Μνημονεύοντας τους παραπάνω αγώνες ανασύρουμε από τη λήθη, τη μαχητικότητα των κινήματων αλληλεγγύης στους εκάστοτε αγώνες των κρατουμένων. Σταθερή επικοινωνία και στήριξη, εκδηλώσεις αλληλεγγύης, μαχητικές διαδηλώσεις, επιθέσεις και σαμποτάζ, ένοπλες ενέργειες συνέθεταν τα κομμάτια του πάζλ που έδειχνε στους κρατούμενους πως τίποτε δεν πάει χαμένο, βάζοντας μια προοπτική στους αγώνες τους.

Η επικαιροποίηση του προτάγματος για την καταστροφή και της τελευταίας φυλακής προϋποθέτει απαραίτητα την παραδοχή της συλλογικής ευθύνης. Ενάντια στην εξατομίκευση και τους ιδιοτελείς σκοπούς περιέχει η λογική της προστασίας και υπεράσπισης των ατομικών προνομίων ο μόνος δρόμος για την εναντίωση στην συνθήκη του εγκλεισμού είναι αυτός που χαράζει η επαναστατική ανιδιοτέλεια και ο συλλογικός αγώνας πέρα από κάθε ατομικό κόστος.

Η στήριξη και η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές είναι νευραλγικό κομμάτι του αγώνα για την συνολική καταστροφή των φυλακών και της συνθήκης του εγκλεισμού. Και η συνολική επίθεση στον εγκλεισμό είναι νευραλγικό κομμάτι του αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Όποιος ξεχνάει τους αιχμαλώτους του πολέμου, ξεχνάει τον ίδιο τον πόλεμο.

Αλλά και αυτός που τους μνημονεύει χωρίς να πράττει,

είναι και ο ίδιος θεατής και όχι μαχητής.

Ούτε βήμα πίσω, μέχρι την Αναρχία.

Κατάληψη Terra Incognita

Θεσσαλονίκη, Νοέμβρης '16